

USTAWA O PRZEDSTAWICIELSTWIE NARODOWYM Z 1983 R.

(Representation of the People Act, 1983)

(1983, c. 2)

Ustawa łącząca ustawy o przedstawicielstwie narodowym z 1949 r., 1969 r., 1977 r., 1978 r. i 1980 r., ustawy o rejestrach wyborców z 1949 r. i 1953 r., ustawę o wyborach (wersja walijska) z 1964 r., Część III ustawy o zarządzie lokalnym z 1972 r., art. 6–10 ustawy o zarządzie lokalnym (Szkocja) z 1973 r., ustawę o przedstawicielstwie narodowym (siły zbrojne) z 1976 r., ustawę o przewodniczących komisji wyborczych (Szkocja) z 1977 r., art. 3 ustawy o przedstawicielstwie narodowym z 1981 r., art. 62 i Załącznika nr 2 do ustawy o zdrowiu psychicznym (zmiana) z 1982 r. i przepisy powiązane; uchylająca jako przestarzałą ustawę o przedstawicielstwie narodowym z 1979 r. i inne akty prawne związane z ustawami o przedstawicielstwie narodowym

[8 lutego 1983]

Pozbawienie praw wyborczych przestępców w więzieniach itp.

3. – (1) Skazany w okresie, w którym pozostaje w zakładzie karnym zgodnie z wyrokiem lub w sposób niedozwolony przebywa na wolności w czasie, w którym winien być zatrzymany, jest prawnie niezdolny do głosowania w wyborach parlamentarnych lub zarządu lokalnego.

[...]

Mianowanie przedstawicieli wyborczych

67. – (1) Nie później niż z końcem okresu na dostarczenie zawiadomienia o wycofaniu się z wyborów, wskazywany jest przez każdego kandydata lub w jego imieniu przedstawiciel wyborczy kandydata, zaś nazwisko i adres przedstawiciela wyborczego kandydata zgłaszane jest pisemnie przez kandydata lub przez inną osobę w jego imieniu właściwemu urzędnikowi nie później niż we wskazanym okresie.

(2) Kandydat może wskazać siebie jako przedstawiciela wyborczego, zaś jeśli to uczyni, podlega przepisom niniejszej ustawy zarówno jako kandydat, jak i jako przedstawiciel wyborczy, na ile pozwalają okoliczności, a odniesienia w niniejszej ustawie do przedstawiciela wyborczego interpretowane są jako odniesienia do kandydata występującego w charakterze przedstawiciela wyborczego, poza przypadkami, w których kontekst wskazuje inaczej.

(3) (...) mianuje się jednego przedstawiciela dla każdego kandydata, ale mianowanie może być cofnięte, niezależnie od tego, czy mianowanym przedstawicielem wyborczym jest sam kandydat [...]

Płatności wydatków za pośrednictwem przedstawiciela wyborczego

73. – (1) Z wyjątkami przewidzianymi przez poniższy art. 74 (wydatki osobiste kandydata itp.), art. 78 (czas na nadsyłanie i spłatę roszczeń) lub art. 79 (roszczenia sporne), wszelkie płatności, zaliczki lub zastawy dokonywane przez –

- (a) kandydata, lub
- (b) przedstawiciela kandydata, lub
- (c) inną osobę,

w dowolnym czasie w związku z wydatkami wyborczymi, dokonywane są przez lub za pośrednictwem przedstawiciela wyborczego kandydata.

(2) Każda płatność dokonywana przez przedstawiciela wyborczego w związku z wydatkami wyborczymi, z wyjątkiem niższych od 20 funtów, potwierdzana jest szczegółowym rachunkiem oraz pokwitowaniem.

(3) Odniesienia w powyższych postanowieniach niniejszego artykułu do przedstawiciela wyborczego w stosunku do wyborów parlamentarnych, w których dopuszczalni są podprzedsstawiciele, uznawane są za odniesienia do przedstawicieli wyborczych działających samodzielnie lub do podprzedsstawicieli.

(4) Pieniądze przekazane przez osobę inną niż kandydat na wydatki wyborcze, zarówno w formie darowizn, pożyczek, zaliczek, jak i zastawów, wpłacane są wyłącznie kandydatowi lub jego przedstawicielowi wyborczemu.

(5) Powyższe postanowienia niniejszego artykułu nie mogą być uznawane za odnoszące się do kwot wydatkowanych przez kogokolwiek z jego własnych pieniędzy na drobne wydatki zgodnie z prawem ponoszone przez niego, jeżeli kwot tych nie spłacono.

(6) Osoba, która dokonuje płatności, zaliczki lub zastawu z naruszeniem powyższego ust. (1), lub wpłaca pieniądze z naruszeniem powyższego ust. (4), dopuszcza się niedozwolonych praktyk.[...]

Zakaz dokonywania wydatków bez upoważnienia przedstawiciela wyborczego

75. – (1) Nikt poza kandydatem, jego przedstawicielem wyborczym oraz osobami pisemnie upoważnionymi przez przedstawiciela wyborczego nie może dokonywać żadnych wydatków na rzecz lub w celu wyboru kandydata w wyborach w związku –

(a) z odbywaniem zgromadzeń publicznych lub organizowaniem publicznych pokazów; lub

(b) z publikowaniem reklam, druków lub publikacji; lub

(c) z innym prezentowaniem wyborcom kandydata lub jego poglądów, lub zakresu bądź charakteru udzielanego mu poparcia, lub z dyskredytowaniem innego kandydata; lub

(d) w przypadku wyborów londyńskich członków Zgromadzenia Londynu w zwykłych wyborach, z innym prezentowaniem wyborcom zarejestrowanej partii politycznej kandydata (jeśli istnieje) lub poglądów tej partii, lub zakresu bądź charakteru udzielanego jej poparcia lub z dyskredytowaniem innej zarejestrowanej partii politycznej,

jednak postanowienia lit. (c) ani (d) niniejszego ustępu –

(i) nie ograniczają publikowania materiałów dotyczących wyborów w gazecie lub innym periodyku, lub w programie Brytyjskiej Rozgłośni Radiowo-telewizyjnej (*British Broadcasting Corporation*) lub przez Walijski Program Czwarty (*Sianel Pedwar Cymru*), lub w programie w ramach usługi objętej licencją na podstawie Części I lub II ustawy o radiofonii i telewizji z 1990 r. lub Części I lub II ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r.; oraz

(ii) nie mają zastosowania do wydatków nieprzekraczających w sumie kwoty 5 funtów, które mogą być ponoszone przez osobę fizyczną oraz nie są ponoszone na podstawie planu zaproponowanego przez inne osoby lub uzgodnionego z nimi, lub do wydatków ponoszonych przez osobę podróżującą lub żyjącą poza domem, lub podobnych wydatków.[...]

Zakłócenia zebrań wyborczych

97. – (1) Kto na zgodnym z prawem zebraniu publicznym, do którego ma zastosowanie niniejszy artykuł, działa w sposób awanturniczy lub podburza innych do takiego działania, w celu niedopuszczenia do prowadzenia spraw, dla których zebranie zostało zwołane, dopuszcza się praktyk bezprawnych.